

Phần 6

Chương 21 Khám Phá Cơ Quan

Nghe Tôn Kim Nguyên nói cậu ta cũng chẳng có cách nào khác, tôi không tìm được lộ rõ về nôn nóng. “Nói suốt từ nãy tới giờ, hóa ra chúng ta vẫn phải chịu chết ở trong này ư?”

Tôn Kim Nguyên nói: “Ít nhất thì cho đến bây giờ, tình hình là như vậy, trừ phi các cậu bằng lòng theo tứ liệu một phen. Nếu may mắn tránh khỏi cửa Tử, chúng ta nhất định sẽ tìm ra cách thoát khỏi nơi này.”

Tôi nói: “Ý cậu là nếu không liều chết thì chết chắc không sai, còn nếu liều thì chỉ có một phần sáu khả năng là tắt chết đúng không? Vậy thì ngay cả kẻ ngốc cũng biết là phải lựa chọn thế nào rồi.”

Tôn Kim Nguyên gật đầu, nói: “Thường có lời rằng vận mệnh nằm ngay dưới bàn chân chúng ta, nếu đã lựa chọn con đường này thì chúng ta cần phải có sẵn sự chuẩn bị về mặt tâm lý, tính toán trước các khả năng mới được. Nhìn tình hình bây giờ, đây quả thực là con đường duy nhất của chúng ta rồi.”

Vương Tiên Dao nói: “Nếu vận mệnh đã an bài là chúng ta sẽ phải chết ở nơi này, vậy thì cũng đành chịu thôi, chỉ có thể đi bước nào tính bước đó. Tứ cũng quen mấy người trộm mộ, bọn họ kỳ thực đều phải lăn lộn trên lăn ranh sống chết mới có được chút thu hoạch.”

“Đám giặc cướp vốn sống cuộc sống trên đầu đao lưỡi kiếm, còn những người trộm mộ thì phải sống những ngày tháng giữa vô số xác người, chúng ta chỉ cần hiểu rõ điều này là được.”

“Tuy tứ cũng vô cùng lo lắng nhưng ngay từ khoảnh khắc quyết định đi cùng bọn cậu, tứ đã biết rằng mình ắt sẽ phải trải qua những chuyện như thế này rồi, do đó, các cậu không phải lo cho tứ, cứ việc phóng tay mà làm.”

Bài giảng về tư tưởng của Vương Tiên Dao quả thực không tệ chút nào, chỉ bằng mấy câu nói đã làm người ta sục sôi ý chí. Lúc này tôi cũng đã bắt đầu có chút lòng tin, vì xác suất năm trên sáu thực sự là không hề nhỏ.

Tôn Kim Nguyên đưa tay cầm lấy bức hình Âm Dương Lục Hợp mà Vương Tiên Dao vừa vẽ, nói: “Giả sử chúng ta đang ở một điểm bất kỳ, ví dụ như điểm A này chẳng hạn, vậy thì chỉ cần rẽ qua phải một lần, hoặc không thì đang ở điểm B, như thế chỉ cần rẽ qua phải hai lần, vậy là sẽ tới một cái cửa, không có khả năng thứ ba nào khác.”

“Đương nhiên, những cái cửa này đều đang đóng, chúng ta cần phải nghĩ cách để mở nó ra, sau đó thì sẽ có thể tiến vào một trong số sáu cái cửa. Bên

trong đó rốt cuộc có thứ gì đang chờ đợi chúng ta, điều này tôi không biết được, chỉ biết là một sống một chết mà thôi. Bây giờ chúng ta sẽ thử khả năng đầu tiên.”

Đi theo Tôn Kim Nguyên, chúng tôi từ ngã ba này đi tới một ngã ba khác, sau đó liền chọn lấy vị trí ở chính giữa ngã ba, bắt đầu dùng xẻng Lạc Dương để đào.

Địa đạo này vốn nằm dưới lòng đất đã nhiều năm, đất rất mềm, tuy bên trong có lẫn không ít sỏi đá nhưng khó mà làm giảm tiến độ của chúng tôi được. Chẳng mất bao nhiêu công sức, chúng tôi đã đào sâu xuống dưới được hai, ba mét, nhưng lại chẳng phát hiện ra cái cửa ngầm nào cả.

Tôi dừng tay, nói: “Nơi này có lẽ không có cái cửa mà chúng ta muốn tìm rồi, hãy tiến hành kế hoạch B đi!”

Chúng tôi lại đi tới chỗ giữa một ngã ba khác, sau đó gắng sức mà đào. Lần này thì không mất nhiều thời gian như trước nữa, đào chưa được một mét, xẻng Lạc Dương đã va phải một thứ gì đó rất cứng, những tiếng “lắc cắc rắc rắc” vang ra từ lưỡi xẻng khiến tôi nghe mà không khỏi rùng mình.

Tôn Kim Nguyên nói: “Đào phải đá rồi, ày, sao khối đá này lại trơn thế nhỉ? Chẳng giống đá tự nhiên gì cả. Chắc nó đã được ai đó chôn ở đây rồi, như vậy, nơi này rất có thể chính là một cái cửa mà chúng ta đang tìm kiếm.”

Sau khi gạt đi hết chỗ đất xung quanh, chúng tôi nhìn thấy một cánh cửa đá cao hơn thân người, rộng chừng nửa mét xuất hiện ngay trước mặt. Cánh cửa đá này trắng ngần, bóng loáng, dưới ánh đèn pin rơi vào còn phản chiếu ra những tia sáng chói mắt.

Tôi đưa tay tới sờ vào nó, lập tức cảm thấy lạnh thấu xương, đẩy thử mấy cái thì thấy nó không hề chuyển động, xem ra là rất nặng.

Tôn Kim Nguyên nói: “Dựa theo lẽ thường thì nơi này chắc phải có bố trí cơ quan, chỉ cần tìm thấy cơ quan là sẽ có thể mở được cánh cửa đá này. Cậu tránh ra một chút, để tôi thử xem.”

Tôn Kim Nguyên lần mò khắp trên dưới cánh cửa đá một lượt nhưng dừng nói là cơ quan, ngay đến một chỗ lõm cũng chẳng thấy. Cậu ta tức tối vung chân đá mạnh mấy cái, rồi lại lui lại phía sau nghĩ cách.

Vương Tiên Dao nói: “Liệu có khi nào chúng ta cần sử dụng những câu thần chú giống như trong phim không nhỉ?”

Nói rồi liền đứng trước cửa đọc một loạt những câu thần chú quen thuộc: “Vùng ơi mở ra! Úm ma ni bát mê hồng! Thiên linh linh địa linh linh, cửa đá linh linh!” Vậy nhưng sau một hồi cố gắng của cô nàng, ngay cả một tiếng vọng lại cũng chẳng có.

Tôi đi tới bên cạnh cánh cửa đá, thầm nghĩ cánh cửa này rộng như vậy, chi bằng hãy xem thử hai bên xem có chỗ nào sơ hở không. Vừa mới dùng xẻng

xúc thử hai cái, tôi lập tức phát hiện hai bên cạnh cánh cửa đá đều có chỗ nhô ra, nơi chính giữa phần nhô ra ra được đục một cái lỗ.

Tôi dùng sức ấn mạnh phần nhô ra vào phía trong, chợt thấy cánh cửa đá hơi nhúc nhích, hóa ra đây chính là cơ quan mà mọi người vẫn nói tới. Tôi bảo Tôn Kim Nguyên đưa dây thừng lại, sau đó buộc vào phần nhô ra, rồi ba chúng tôi chỉ mới kéo khẽ một cái, cánh cửa đá đã đổ rầm xuống đất làm lộ ra cửa hang được ẩn giấu phía sau, và đây lại là một cái hang thẳng đứng khác.

Cái hang này làm tôi nhớ đến lần trải nghiệm trong Đại Hạp Cốc năm nào, bèn buột miệng nói: “Đây chắc không phải là cái hang mà chúng ta rơi vào năm xưa đấy chứ? Lẽ nào đi vòng một vòng lớn chúng ta lại quay về chỗ cũ?”

Tôn Kim Nguyên thả dây thừng vào trong cái hang thẳng đứng đó, rồi ngoảnh đầu lại nói với chúng tôi: “Bây giờ, canh bạc chính thức bắt đầu, tớ sẽ đi phía trước, các cậu cứ theo sau là được.”

Nói rồi liền trượt dần xuống dưới theo sợi dây thừng. Chờ đến khi xuống dưới đáy hang, chúng tôi mới ngạc nhiên phát hiện hóa ra phán đoán của tôi không sai chút nào, nơi này rõ ràng giống hệt với nơi mà chúng tôi từng đến khi trước, bốn phía đều là những bức tường được lát đá cẩm thạch trắng sáng bóng như gương, chính giữa trần hang có một ô cửa sổ trời hình tròn, chỉ là ô cửa sổ ấy lúc này tối đen, không thông thẳng ra bên ngoài như trước đây, chắc hẳn cửa ra đã bị những khối đá chặn lại rồi.

Không đúng, nếu đây là cái hang khi xưa và bây giờ đã bị bít lại, vậy thì phía dưới nhất định phải có đất đá rơi xuống chứ, trong khi đó, dưới này lại chẳng có viên đá vụn nào cả. Ngoài ra còn một điều quan trọng nhất mà vừa rồi tôi không để ý tới, đó là trong góc tường không hề có bóng dáng của vị tiên bối xương khô kia.

Vương Tiên Dao hỏi: “Nơi này là gian phòng đá mà chúng ta từng tới ư? Sao tớ lại thấy không giống lắm nhỉ?”

Tôn Kim Nguyên cũng đã phát giác ra sự khác thường, bèn nói: “Trừ phi từng có người tới nơi này mang hài cốt của vị tiên bối kia đi, bằng không đây tuyệt đối không thể nào là gian phòng đá ngày trước được.”

Vương Tiên Dao nói: “Liệu có phải là sư đệ của ông ta đột nhiên thức tỉnh lương tâm, đến đây đưa ông ta về an táng rồi không?”

Tôi nói: “Khó có khả năng này lắm! Vì đã hơn ba mươi năm trôi qua mà kẻ đó không chịu tới, lúc này chắc cũng già rồi. Hơn nữa tới đây chắc chắn sẽ có những rủi ro nhất định, với nhân phẩm của lão thì ắt chẳng bao giờ chịu làm cái chuyện như vậy đâu.”

Tôn Kim Nguyên nói: “Vừa rồi khi xuống đây, tớ hình như không thấy cái hang mà ngày trước chúng ta dùng để ra ngoài, xung quanh cũng không có dấu vết bị con chim lớn kia cào vào, nơi này rất có thể là một gian phòng đá khác.”

“Theo suy đoán của tớ, còn có bốn gian phòng đá nữa y hệt như thế này, tổng cộng có sáu gian, như vậy mới phù hợp với sáu phương hướng của trận pháp Âm Dương Lục Hợp. Có điều, nếu đây là một cửa thì tại sao lại không khác gì lần trước, vừa không thấy dấu hiệu của sự sống lại vừa không có điềm báo về cái chết?”

“Tớ cho rằng nguyên nhân trong chuyện này rất có thể là lần trước chúng ta đi vội quá, hơn nữa chỉ có một chiết bật lửa nên chưa kiểm tra kỹ càng, lần này chúng ta phải cẩn thận hơn mới được”.

Gian phòng này sạch sẽ lạ thường, trên tường không có lấy một hạt bụi, và đây cũng là một trong những điểm khác biệt với gian phòng đá lần trước. Tôi thậm chí đoán chắc là vì gian phòng đá này bị bít kín cửa ra nên bụi bặm mới không thể theo gió bay vào đây được. Ba người chúng tôi mỗi người cầm một chiếc đèn pin, chia nhau ra cùng tìm kiếm khắp nơi xem có manh mối gì không nhưng vẫn như lần trước, chẳng có thu hoạch gì cả.

Cuối cùng, ba người chúng tôi cùng đi tới giữa gian phòng đá, đèn pin trong tay vô ý chiếu về ba hướng khác nhau. Trong khoảnh khắc ấy, tôi bỗng phát hiện trên một bức tường xuất hiện một hình chữ nhật do mấy luồng ánh sáng màu vàng tạo thành, có điều chỉ sau nháy mắt, hình chữ nhật ấy đã lại trở nên rối loạn ngay.

Tôi vội gọi bảo hai người kia chiếu lại đèn pin về hướng vừa rồi, sau một lúc điều chỉnh, hình chữ nhật kia lại một lần nữa xuất hiện. Bởi vì các bức tường đá cẩm thạch trắng ở đây có thể phản chiếu ánh sáng, do đó những ánh đèn chiếu xéo lên đó đã phản chiếu lên một bức tường khác, rồi lại phải phản chiếu lần nữa.

Cuối cùng, khi tắt thấy ánh sáng cùng dừng lại trên một bức tường thì đã hình thành nên một hình chữ nhật, mà ô cửa sổ trời tại nơi không lát đá cẩm thạch trắng trên đỉnh đầu chúng tôi thì vừa hay biến thành một điểm đen nằm ở trung tâm của hình chữ nhật ấy. Kích thước của hình chữ nhật vừa hay xấp xỉ với kích thước của cánh cửa đá vừa rồi, khiến người ta không kiềm được thâm nghĩ liệu chẳng nó cũng là một loại cửa đá?

Tôn Kim Nguyên nói: “Lẽ nào nơi này mới là cơ quan thực sự?”

Cậu ta đưa chiếc đèn pin trong tay cho tôi, bảo tôi giữ nguyên vị trí của chiếc đèn, còn mình thì chạy tới bên cạnh hình chữ nhật kia bắt đầu nghiên cứu. Cậu ta gõ thử vào hình chữ nhật, thấy không có những tiếng “cộc cộc” vọng ra, chứng tỏ bên trong không rỗng, không ẩn chứa bất kỳ con đường ngầm nào cả.

Sau đó cậu ta lại lần mò tìm kiếm theo đường phản chiếu của bốn luồng ánh sáng, nhưng vẫn chẳng phát hiện ra khe hở nào, dùng sức đẩy cũng không có tác dụng gì cả.

Nhìn cậu ta không ngừng lọ mọ, tôi bất giác nôn nóng, thêm vào đó lại phải giữ mãi một tư thế nên đã mỏi nhừ cả hai tay, bèn hét to lên với cậu ta: “Đã tìm

thấy gì chưa thể? Cậu thử nghiên cứu điếm đen ở chính giữa đi, tớ thấy nó giống với cái nút tắt mở trên ti vi nhà tớ lắm!”

Nghe tôi hét lên như vậy, Tôn Kim Nguyên bèn đưa tay ấn thử vào cái điếm đen kia. Chỉ nghe tiếng “rắc” một tiếng, gian phòng đá bắt đầu lung lay dữ dội. Tôn Kim Nguyên vội hô lên: “Động đất rồi, mau tránh vào trong góc đi!”

Tôi và Vương Tiên Dao vội vàng vứt chiếc đèn pin trong tay đi, ôm đầu chạy tới ngòai xồm ở góc tường, Tôn Kim Nguyên thì nằm rạp xuống ở một góc tường khác. Một lúc sau, cơn rung lắc rồi cuộc đã qua đi, gian phòng đá không hề sụp xuống như trong tưởng tượng của chúng tôi.

Sau khi xác định là không có việc gì, chúng tôi bèn nhấc đèn pin lên, chiếu về phía bức tường có hình chữ nhật vừa rồi, thấy những phiến đá cẩm thạch trắng ở vị trí của hình chữ nhật đó đã biến mất, thay vào đó là một cửa hang tối om, từ bên trong không ngừng thổi ra những cơn gió lạnh ngắt.

Chương 22

Nền Vì Sao Lại Cháy

Đây là một đường hầm, trong đường hầm tối đen như mực. Chỉ dựa vào chiếc đèn pin trong tay, chúng tôi không thể soi tới điếm tận cùng, chỉ có thể cảm nhận được cái lạnh liên tục phả ra từ bên trong đó.

Ba người chúng tôi đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt của tôi và Vương Tiên Dao đều đổ dồn lên người Tôn Kim Nguyên, ý muốn hỏi cậu ta rằng có nên đi vào hay không, vì dù sao cậu ta cũng từng học được một chút về phong thủy, kiến thức hơn hẳn so với hai người chúng tôi.

Tôn Kim Nguyên thấy hai người chúng tôi đều nhìn chăm chú vào cậu ta thì không khỏi có chút do dự, sau khi nhíu chặt đôi mày một lát bèn nói với chúng tôi: “Khỏi cần nhìn nữa, chúng ta không có con đường nào khác để đi cả, đành chọn lối này thôi, dù đây có là cửa tử thì chúng ta cũng phải xông pha một phen mới được! Đi thôi nào!”

Suy nghĩ của tôi cũng gần giống như Tôn Kim Nguyên, tới nước này rồi thì chúng tôi cũng chẳng còn quyền lựa chọn nữa. Nhưng Vương Tiên Dao sau khi nhìn đường hầm đen thui kia thì tỏ ra rất sợ hãi, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Tính cách của cô nàng này tôi biết rất rõ, nói đến lòng can đảm thì cô nàng chẳng hề thua kém Tôn Kim Nguyên là bao, chính tôi mới là người nhát gan nhất trong ba người. Vậy rốt cuộc điều gì khiến cho cô nàng sợ hãi đến mức này cơ chứ?

Không đúng! Tôi phát hiện hai mắt Vương Tiên Dao mờ dần vô thần, bộ dáng đó không giống như là vừa nhìn thấy một thứ gì đó đáng sợ mà có vẻ như đang suy nghĩ tới một chuyện gì đó đáng sợ thì đúng hơn.

Tôn Kim Nguyên dường như cũng đã phát hiện ra sự lạ thường, bèn tò mò bước tới.

Tôi vội vàng vỗ nhẹ vai Vương Tiên Dao một cái, hỏi: “Vương Tiên Dao, cậu làm sao vậy?”

Bị tôi vỗ vai, Vương Tiên Dao sợ giật nảy mình kêu toáng lên một tiếng rồi mới dần tỉnh táo trở lại. Cô nàng hết nhìn tôi rồi lại nhìn Tôn Kim Nguyên vẻ vô cùng căng thẳng, rung giọng nói: “Chúng ta không thể đi vào đó được, tớ có một dự cảm rằng bên trong đó tồn tại một thứ vô cùng nguy hiểm. Không rõ vì sao trong đầu tớ lúc này lại xuất hiện cơn ác mộng hồi còn nhỏ, có điều khác với trước đây là cảm giác của tớ lần này vô cùng chân thực.”

Giấc mơ lột da rút gân cùng với lảng trí từng xẻo kia chúng tôi đã được nghe Vương Tiên Dao kể lại, có điều đó dù sao cũng chỉ là giấc mơ mà thôi, mà Vương Tiên Dao bây giờ đâu có nằm mơ, đang yên đang lành sao lại nghĩ tới chuyện đó cơ chứ? Chẳng lẽ đây thực sự là dự cảm của cô nàng? Tôi biết giác quan thứ sáu của phụ nữ thường rất chuẩn xác, nên lúc này không khỏi có chút rợn người, chẳng biết nên làm thế nào.

Tôn Kim Nguyên suy nghĩ một lát rồi chậm rãi nói: “Tiên Dao, liệu có phải là cậu cả nghĩ quá không? Cơn ác mộng đó của cậu xét cho cùng cũng chỉ là một giấc mơ mà thôi, cậu bây giờ đang tỉnh táo cơ mà! Tớ nghĩ cậu lo lắng quá nên suy nghĩ vẩn vơ đấy!”

Vương Tiên Dao lắc đầu mấy cái thật mạnh, nói giọng chắc nịch: “Tuyệt đối không phải như vậy đâu. Các cậu có điều chưa biết, ngay khi mới nhìn thấy con đường hầm này, giấc mơ đó đã đột ngột hiện lên trong đầu tớ, nói một cách chính xác hơn, chính giấc mơ kia đã tự động tìm đến tớ.”

“Là nó tìm đến cậu ư?”

Tôi và Tôn Kim Nguyên đều cảm thấy chuyện này quá lạ thường. Nếu cơn ác mộng của Vương Tiên Dao là một điềm báo, vậy thì khó trách cô nàng lại sợ hãi như vậy, vì trong giấc mơ, cô nàng bị người ta giải phẫu cơ mà.

Tôn Kim Nguyên đưa tay vỗ ngực bồm bộp, tỏ ra hết sức tự tin nói với chúng tôi: “Sợ cái gì chứ, cô nhân đã nói rồi: “Sống chết có số, phú quý do trời”, một chuyện nếu nhất định phải đến thì cuối cùng kiểu gì cũng sẽ đến, chúng ta dù có tránh cũng không tránh nổi. Dựa theo kinh nghiệm trộm mộ nhiều năm của tớ, lần này chúng ta còn chưa gặp phải tình cảnh chết chắc cả mười phần đâu.”

Ba người chúng tôi đưa mắt nhìn nhau, sau đó cùng gật đầu thật mạnh tỏ vẻ kiên quyết, đó là sẽ đi vào trong đường hầm kia. Tôn Kim Nguyên xốc lại chiếc ba lô sau lưng, vung mạnh cánh tay, cất bước đi đầu vào trong hang, tiếp đến là Vương Tiên Dao, còn tôi thì đi sau cùng.

Vừa mới đi vào đường hầm, tôi đã cảm thấy toàn thân lạnh giá, cứ như bước vào hầm băng vậy, chỉ một lát sau, toàn thân đã nổi da gà. Lúc này cả ba chúng tôi phải vừa đi vừa không ngừng xoa vai để giảm bớt phần nào cái lạnh.

Tôn Kim Nguyên đang đi phía trước đột nhiên dừng bước, chẳng biết là đã gặp phải chuyện gì, dù sao thì lúc này, tầm mắt của tôi cũng bị hai người bọn họ chặn mất nên không nhìn thấy gì cả. Chợt Tôn Kim Nguyên quay đầu lại, hưng phấn nói: “Các đồng chí, tôi nhìn thấy ánh dương âm áp rồi, cửa ra nhất định nằm ở phía trước.”

Tôi cảm thấy hơi khó tin, vì sau một hồi đi lòng vòng, chúng tôi ít nhất cũng đã xuống dưới lòng đất hai mươi mấy mét, tại nơi này làm sao mà xuất hiện ánh mặt trời được? Tôi bèn kéo Vương Tiên Dao và Tôn Kim Nguyên qua một bên để lên lên phía trước nhất. Đúng thế, nơi cửa ra ở phía trước quả thực rất sáng, cũng có thể là vì đã ở trong thế giới tối tăm quá lâu nên luồng sáng màu vàng đó chiếu tới làm cho hai mắt tôi đau nhói, thực chẳng rõ cửa ra này rốt cuộc thông tới nơi nào?

Đúng lúc tôi và Tôn Kim Nguyên đều đang kích động không thôi, Vương Tiên Dao lại chợt khẽ “ồ” lên một tiếng, giống như vừa phát hiện ra điều gì đó mới mẻ vậy.

Tôn Kim Nguyên cười, nói: “Tiên Dao, tớ đã nói là cậu suy nghĩ lung tung rồi mà, lần này thì cậu tin rồi chứ? Đừng có “ồ à” gì nữa, chúng ta sắp ra ngoài được rồi.”

Vương Tiên Dao đặt ngón tay trở lên môi ra dấu im lặng, ý bảo chúng tôi đừng nên nói gì.

“Sao thế Tiên Dao?” Tôn Kim Nguyên không kìm được nhỏ giọng hỏi.

Vương Tiên Dao bước lên phía trước một bước, tỏ vẻ thần bí nói với chúng tôi: “Vừa rồi, tớ nghe thấy có tiếng bước chân người, nhưng đó tuyệt đối không phải là tiếng bước chân của chúng ta.”

Tôi cảm thấy đây không phải chuyện lạ, vì phía trước chính là cửa ra rồi, có tiếng bước chân thì sao chứ? Cho dù có tiếng còi ô tô cũng chẳng phải là điều đáng ngạc nhiên.

Tôi bèn cười, nói với cô nàng: “Tiên Dao, cậu bị sao vậy? Tớ thấy từ lúc đi vào đường hầm này, lá gan của cậu nhỏ đi nhiều quá! Nghe thấy tiếng bước chân chúng tớ điều gì nào? Chứng tỏ rằng phía trước có người chứ sao.”

Vương Tiên Dao ngẫm lại một chút thấy cũng có lý, bèn khẽ lắc đầu, cười gượng nói với chúng tôi: “Có lẽ đúng là tớ cả nghĩ rồi. Dù sao cũng đã tới cửa ra, vậy chúng ta hãy mau ra ngoài thôi, ở nơi này tớ cứ cảm thấy không thoải mái.”

Vì sắp tới cửa ra nên chúng tôi cũng không cần giữ đội hình làm gì nữa. Tôi đi đầu tiên, tất nhiên là người chạy đi trước nhất. Nhìn cửa ra tràn ngập ánh mặt

trời trước mặt, thấy nó càng lúc càng ở gần mình hơn, cảm giác giá lạnh trên người tôi lập tức tan biến, bước chân cũng càng ngày càng nhanh hơn.

Khi đã đi đến cửa ra, tôi còn chưa kịp vui mừng thì đã bắt gặp khựng người lại, mặt nghệt ra không thể nào đi tiếp được nữa. Ôi mẹ ơi! Đây là... Bởi vì tôi dừng lại quá đột ngột, Tôn Kim Nguyên ở phía sau không kịp phản ứng, cứ thế lao rầm vào lưng tôi.

Sau khi hơi loạng choạng, tôi ngã nhào xuống đất, đang định bò dậy thì lại chợt nghe Tôn Kim Nguyên hét to một tiếng “a”, thế rồi lưng tôi nặng trĩu, hóa ra đã bị tấm thân to lớn, tráng kiện của cậu ta đè lên người, sống lưng chùng như sắp gãy rời ra đến nơi.

Tôi không kịp được lâu bà nói: “Tớ nói này, sao cậu lại như vậy chứ? Va vào người tớ thì thôi cũng đành, nhưng cứ phải cưỡi lên người tớ thì cậu mới cam tâm hả?”

Tôn Kim Nguyên nói: “Làm gì có chuyện đó, cậu nghĩ tớ muốn cưỡi lên người cậu lắm à? Đều là tại Tiên Dao ở phía sau va vào tớ đấy!”

Tôi vừa định đáp lại mấy cậu thì Vương Tiên Dao ở phía sau đã cắt ngang lời tôi, hậm hực oán trách: “Bạch Vân Sơn, tớ đang muốn hỏi tại sao cậu lại như vậy đây, đang yên đang lành cậu dừng lại làm gì thế?”

Tôi không để ý tới câu hỏi của cô nàng, vội vàng bảo Tôn Kim Nguyên đứng dậy vì lúc này, tôi đã sắp không thở nổi nữa rồi. Nào ngờ Tôn Kim Nguyên giống như không nghe thấy lời của tôi, cặp mắt nhìn chăm chăm về phía trước, nhất định không chịu đứng dậy.

Tôi phải giục giã mấy lần cậu ta mới tỉnh táo trở lại, sau đó lồm cồm bò dậy với vẻ rất thiếu tự nhiên.

Lúc này, trên khuôn mặt Tôn Kim Nguyên ngập đầy vẻ kinh ngạc, thân thể cứ như cứng đờ ra đó. Mãi một lúc lâu sau, cậu ta mới quay sang hờ hững nói với Vương Tiên Dao: “Tớ biết tại sao Bạch Vân Sơn lại không đi tiếp rồi. Vì phía trước vốn không phải là cửa ra.”

“Cái gì?” Nghe thấy lời này, Vương Tiên Dao tỏ ra hết sức ngạc nhiên, nôn nóng hỏi: “Phía trước không phải là cửa ra? Vậy ánh sáng từ đâu mà tới?”

Tôi đứng dậy phủi bụi đất trên người, chậm rãi đáp: “Thứ chúng ta nhìn thấy căn bản không phải ánh mặt trời, mà là ánh nến được phản chiếu ra ngoài.”

Kỳ thực tôi dừng chân lại là vì phát hiện phía trước căn bản không phải cửa ra mà chỉ là một gian phòng đá vô cùng rộng lớn mà thôi. Bốn vách của căn phòng đá này treo đầy những chiếc gương đồng lớn nhỏ, bên cạnh còn đốt đầy nến, mà toàn là những cây nến to hơn loại nến chúng ta thường dùng ở nhà rất nhiều.

Ánh nền sau khi chiếu vào những chiếc gương đồng liền phản chiếu trở ra làm cho căn phòng đá này trở nên hết sức sáng sủa, chúng tôi vì không hiểu rõ nguồn cơn cho nên mới nghĩ rằng đó là ánh sáng mặt trời.

Lúc này, phía trước chúng tôi có một con đường lớn nằm ngang được lát bằng những khối đá xanh phẳng lì, đoán chừng dù có mười người sắp thành hàng ngang đi trên đó cũng không thành vấn đề gì.

Phía bên trái, con đường thông thẳng một mạch tới một cái đài cao trông cực kỳ khí thế, trên đài cao còn có một chiếc ghế trông như là long ý của hoàng đế thời xưa. Chiếc ghế đó được dát vàng, chẳng biết là được làm từ nguyên liệu gì, nhưng chỉ cần nhìn bề ngoài thôi đã thấy toát ra vẻ uy nghiêm rồi.

Còn phía bên phải, con đường thông tới một cánh cửa đá lớn, nhưng cánh cửa đá ấy lại đóng chặt, chẳng biết phía sau đó có phải là cửa ra hay không. Tôi ngẩng đầu nhìn, thấy trên cánh cửa đá có viết hai chữ lớn, có điều đó là chữ từ thời xưa, tôi không đọc được.

“Trời ơi, những thứ ở nơi này khoa trương quá, xem ra vị Lương Vương kia quả đúng là bạo tay thật.” Chẳng biết từ lúc nào, Vương Tiên Dao đã chen tới bên cạnh tôi, mắt nhìn chăm chăm vào gian phòng đá trước mặt, không kìm được cất lời tán thán.

Vương Tiên Dao nói không sai, không ngờ mộ của một vị Lương Vương thua trận mà lại xa hoa tới mức này, hơn nữa đây vẫn chưa phải mộ thật chính, vậy mộ thật chính sẽ còn xa hoa tới mức nào nữa đây? Liệu có khoa trương hơn cả nơi này nữa không? Lúc này, trong đầu tôi bỗng nổi lên một ý niệm, chỉ là mộ Lương Vương mà đã lộng lẫy thế này vậy lăng mộ của Thiên cổ nhất đế Tần Thủy Hoàng thì sẽ ra sao?

Nhìn địa cung⁽¹⁾ xa hoa trước mặt, tôi và Vương Tiên Dao đều ngợp trong một cơn kinh ngạc tột cùng, miệng há to, thiếu chút nữa thì rớt cả cằm xuống đất.

Tôn Kim Nguyên thì hiển nhiên là vừa rồi còn chưa xem đủ, lúc này ra sức đẩy tôi và Vương Tiên Dao qua hai bên để chen vào giữa, rồi tiến lên phía trước. Tôi và Vương Tiên Dao lập tức tỉnh táo trở lại, vội vàng bám theo sau cậu ta đi vào trong địa cung.

Nhìn thấy một cảnh tượng chấn động lòng người như thế này, với tính cách của Tôn Kim Nguyên xưa nay thì việc đầu tiên mà cậu ta muốn làm ắt hẳn là xuýt xoa một phen, sau đó thì tự khen ngợi bản thân, rằng ngay đến một nơi như thế này mà mình cũng có thể tìm được.

Nào ngờ lúc này khi đã nhìn được một lát, sắc mặt của cậu ta lại trở nên tái nhợt, bộ dạng đó chẳng hề giống như đang kích động chút nào, thậm chí còn có vẻ như là gặp ma giữa ban ngày vậy, trên trán nổi rõ gân xanh, mồ hôi lạnh tuôn ra không ngừng.

Vương Tiên Dao nhìn thấy bộ dạng đó của Tôn Kim Nguyên thì không kìm được bật cười, sau đó cất lời trêu chọc: “Kim Nguyên, dù cậu có kích động thì cũng đâu cần phải làm đến như vậy! Cậu uống nhầm thuốc hay sao thế?”

Tôn Kim Nguyên ngoảnh đầu qua cười gượng với hai chúng tôi, “Bộ dạng của tớ bây giờ giống như đang rất kích động sao? Các cậu đúng là đầu đất, bây giờ mà còn có tâm trạng để ngắm cảnh với cả giễu cợt tớ nữa, lẽ nào vẫn chưa biết chúng ta đã gặp phải phiền phức lớn rồi ư?”

“Cậu nói thế là có ý gì? Lẽ nào đây không phải chỉ là địa cung xa hoa thôi sao?” Vương Tiên Dao vừa nói vừa tỏ ra rất khó hiểu.

Tôn Kim Nguyên không trả lời, chỉ nhìn chúng tôi mà nở một nụ cười hờ hững, bộ dạng đó của cậu ta khiến tôi không kìm được phải rùng mình. Tôi biết, mỗi khi Tôn Kim Nguyên cười như vậy thì sẽ có chuyện gì đó cực kỳ đáng sợ hoặc cực kỳ nghiêm trọng xảy ra, đây là thói quen từ nhỏ của cậu ta. Tôi vội bảo cậu ta đừng có úp úp mở mở nữa, mau nói rõ xem rốt cuộc đã phát hiện ra điều gì lạ thường.

Tôn Kim Nguyên khẽ gật đầu, nói: “Vân Sơn, vẫn là cậu hiểu tớ nhất.”

Nói rồi liền chỉ tay về phía một chiếc gương đồng ở cách chỗ chúng tôi không xa, hỏi: “Có nhìn thấy ngọn nến đỏ ở bên cạnh chiếc gương đồng kia không?”

Tôi nói: “Cậu hỏi thế không phải là thừa thãi ư? Bọn tớ đều không mù, nến thì có bao nhiêu như vậy, tất nhiên là phải nhìn thấy chứ!”

Tôn Kim Nguyên ra hiệu bảo tôi đừng cắt ngang, sau đó nói tiếp: “Vấn đề không phải là những ngọn nến, điều mâu chốt tớ muốn nói tới ở đây là những ngọn nến đó vẫn còn đang cháy.”

Nghe cậu ta nói như vậy, trái tim tôi tức thì nguội lạnh quá nửa, gần như chỉ sau nháy mắt đã hiểu được ý tứ của cậu ta. Khỉ thật, lẽ nào chúng tôi đã gặp ma? Những ngọn nến này tại sao vẫn cháy được? Gã Lương Vương đó đã chết cả sáu trăm năm rồi, cho dù là một ngọn nến to như cây cột đình thì chắc cũng đã cháy hết từ lâu rồi mới phải, trong khi đó, những ngọn nến đang cháy trước mắt chúng tôi lại như vừa mới được đốt lên, ngọn lửa lập lòe chẳng khác nào một cô gái xinh đẹp đang thướt tha nhảy múa. Có điều lúc này, chúng tôi chẳng có tâm trạng đâu để mà ngắm nhìn hay tán thưởng.

Sau cơn kinh hãi, tôi nhìn quanh hai bên trái phải để tìm kiếm manh mối, không ngờ lại thực sự phát hiện ra điều lạ thường. Quan sát thật kỹ, thấy nơi này từ trên xuống dưới, bất kể là những tấm gương đồng hay mặt đất đều vô cùng sạch sẽ, không dính một hạt bụi, hoàn toàn không giống như đã bị chôn vùi dưới đất sâu mấy trăm năm. Tôi vội vàng nói phát hiện này cho Tôn Kim Nguyên và Vương Tiên Dao biết.

Vương Tiên Dao dường như nghĩ tới điều gì đó, bèn nói: “Phần phía trước ngọn núi không phải đã bắt đầu được khai phá rồi ư? Liệu có phải địa cung này

đã được nhà nước phát hiện và nằm trong diện được bảo vệ rồi không nhỉ? Bằng không tại sao lại sạch sẽ như thế?”

“Bây giờ là thời buổi nào rồi chứ, nếu ngôi mộ cổ này đã được nhà nước phát hiện, vậy thì thiết bị chiếu sáng bên trong phải là đèn điện mới đúng, sao lại còn dùng nến?” Tôn Kim Nguyên lập tức bác bỏ phán đoán này của Vương Tiên Dao.

Lời của Tôn Kim Nguyên nghe rất có lý, nhưng nếu không phải như Vương Tiên Dao phán đoán, vậy nguyên nhân thực sự rốt cuộc là gì đây? Tôi trầm ngâm nói: “Liệu có phải cả ba người chúng ta cùng bị ảo giác không nhỉ? Như thế tất cả những thứ trước mắt đều là do chúng ta tưởng tượng ra, kỳ thực không hề tồn tại. Theo tớ được biết, có một số người vì làm việc dưới lòng đất quanh năm nên thường xuyên thiếu dưỡng khí, từ đó gây ra tình trạng ảo giác đứt quãng, phải chăng ba người chúng ta cũng bị như vậy?”

Lời này của tôi vừa mới ra khỏi miệng, Tôn Kim Nguyên đã đột ngột vung tay đánh tới, tôi nhất thời không kịp phản ứng, ăn ngay một cái tát của cậu ta. Tôi đưa tay lên, sờ má trái đau rát, không kịp được cất tiếng mắng lớn: “Này, Đại Tôn Tử, cậu bị điên đấy hả? Có phải là đã trúng Cổ rồi không?”

Tuy trong lòng rất muốn lao lên rửa sạch nỗi nhục này, nhưng nghĩ tới khả năng Tôn Kim Nguyên có thể đã trúng Cổ, suýt đã giết chết tôi, mà Tôn Kim Nguyên lại là người khỏe mạnh nhất trong số ba người, nếu cậu ta nổi điên lên, chỉ e tôi và Vương Tiên Dao khó lòng địch lại được.

Tôn Kim Nguyên thấy tôi và Vương Tiên Dao đều tỏ ra căng thẳng như vậy thì lập tức cười, nói: “Vừa rồi cậu chẳng nói chúng ta có thể bị ảo giác đấy ư? Cho nên tớ mới thử một chút, kết quả đã chứng minh phán đoán vừa rồi sai, bởi vì cậu vẫn còn biết đau.” Nói rồi còn nhún vai xòe tay ra vẻ hết cách, bộ dạng thực là rất đáng ăn đòn.

Tôi nghe mà lòng thâm bốc hỏa, không ngờ gã khốn này lại dám bỡn cợt tôi: “Vậy tại sao cậu không tự tát mình đi? Tớ đang điên tiết lắm đây, không tát lại cậu thì khó mà nguôi ngoai cơn giận được!”

Đứt lời, tôi liền xắn tay áo lên chuẩn bị liều mạng với Tôn Kim Nguyên, nhưng lại vì Vương Tiên Dao đứng sau lưng đưa tay kéo lại, rồi chỉ nghe cô nàng khẽ nói: “Hình như có động tĩnh.”

Tôi và Tôn Kim Nguyên cùng ngẩn ra, vội vàng lần theo hướng phát ra âm thanh, nhìn về phía cánh cửa đá, chỉ nghe thấy mấy tiếng “rắc rắc” rất lớn, ngay sau đó, cánh cửa đá động đậy, nhanh chóng mở rộng ra. Tôi bất giác nhủ thầm, chẳng lẽ phán đoán của Vương Tiên Dao mới là sự thật? Đoàn khảo cổ đang tiến vào đây ư?

Ghi chú:

1. Địa cung tức là cung điện dưới lòng đất, ở đây là nói tới gian phòng đá vừa rồi.

Chương 23

Con Người Kỳ Lạ

Một tiếng “uỳnh” vang lên, cánh cửa đã bị mở ra hoàn toàn. Vốn cứ nghĩ sẽ có một số người của nhà nước đi vào, chẳng hạn như các nhân viên khảo cổ, nên ba người chúng tôi nhanh chóng lùi trở vào trong đường hầm kia, vì trong thời buổi này, trộm mộ là một tội khá nghiêm trọng, bị bỏ tù như chơi. Nhưng cả ba chúng tôi đều đã đoán nhầm, hơn nữa còn nhầm rất nghiêm trọng.

Ba người chúng tôi cùng nín thở, nhìn chằm chằm về phía cánh cửa đá vừa được mở ra kia, ngay sau đó liền nghe thấy rất nhiều tiếng bước chân hỗn loạn, xem ra có không ít người tới đây, trong đó còn xen lẫn những tiếng kim loại ma sát vào nhau. Khi còn ở trong đường hầm, Vương Tiên Dao đã nghe thấy tiếng bước chân không thuộc về ba người chúng tôi, phải chăng chính là âm thanh này?

Nhưng Vương Tiên Dao lại khẽ lắc đầu, tỏ ra nghi hoặc, rồi nhỏ giọng nói với chúng tôi: “Đây hình như không phải là tiếng bước chân tớ vừa nghe thấy, âm thanh lần này rối loạn lắm, còn tiếng bước chân tớ nghe thấy khi nãy nhỏ nhẹ hơn nhiều, giống như đang rón ra rón rén vậy.”

Tôn Kim Nguyên vội bảo chúng tôi tạm thời đừng thảo luận về chuyện này nữa, vì đoàn khảo cổ sắp vào đến nơi rồi, liệu có nên quay trở lại không, nếu bị phát hiện thì đúng là hỏng bét.

Tôi nói không cần vội, cứ xem xét tình hình trước đã, vì chẳng dễ dàng gì mới đến được nơi này, dù thế nào cũng phải mang được vài thứ ra ngoài chứ, nếu không thì đúng là có lỗi với bản thân.

Vương Tiên Dao khẽ gật đầu, tỏ ý tán thành quan điểm của tôi, còn nói tục ngữ có câu “trộm không bao giờ ra về tay không”, chúng ta bây giờ đi trộm mộ với nhau lần đầu, nếu ra về tay không thì lần sau há chẳng phải sẽ xui xẻo lắm sao?

Tôn Kim Nguyên suy nghĩ một lát, thấy lời của tôi và Vương Tiên Dao cũng có lý, bèn quay sang nhìn hai chúng tôi, cất tiếng cười gian, nói: “Thật không nhìn ra đấy! Mười mấy năm không gặp, hóa ra tư tưởng của các cậu còn tiến bộ hơn cả tớ rồi. Vậy thì tốt thôi, tớ nghe theo các cậu, chờ một lát nữa xem thế nào.”

Đúng là kỳ lạ, cánh cửa đã mở ra một lúc rồi, tiếng bước chân cũng đã nghe thấy rồi, vậy tại sao vẫn không thấy có ai xuất hiện nhỉ? Ba người chúng tôi phải chen chúc nhau trong đường hầm này thực sự chẳng dễ chịu chút nào.

Khi chúng tôi sắp không nhẫn nại thêm được nữa thì từ phía bên trong cánh cửa đá chợt có hai người đàn ông cơ bắp cuộn cuộn, để trần đôi tay, trong tay

cầm một sợi dây roi da rất to bước ra. Nhìn tạo hình của hai người này, tôi cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng rốt cuộc kỳ lạ ở chỗ nào thì nhất thời lại không thể nói ra được.

Lúc này, hai người đàn ông cơ bắp đó quay mặt về phía bên trong cánh cửa đá, liên tục cất tiếng nạt nộ rất to: “Nhanh lên, nhanh lên một chút!”

Vừa nói còn vừa vung roi quất, ngay sau đó, mấy tiếng “ui chao” thê thảm không ngớt vang lên, hai con người quần áo rách rưới, gầy trơ xương từ phía sau cánh cửa đá bước thấp bước cao đi ra ngoài. Hai người này phải vác theo một phiến đá rất lớn, chân còn bị còng lại bởi một sợi xích sắt to ngang cổ tay người, bộ dạng rất giống tù phạm, một trong hai người đó còn có một vết thương màu đỏ tía dài chừng một tấc trên mặt, khỏi cần nghĩ cũng biết là do sợi roi da kia quất phải.

Sự thực chứng minh điều mà chúng tôi nhìn thấy chẳng qua chỉ là một góc của núi băng mà thôi, bởi vì ngay sau đó, từ phía sau cánh cửa đá to lớn kia có hơn hai trăm tù phạm nhân mang xiềng xích chậm chạp bước ra, còn lũ đốc công tay cầm roi da thì có khoảng hơn năm chục người.

Nhìn thấy tình cảnh trước mắt, ba chúng tôi đều bất giác ngậy ra, chẳng lẽ có người đã chọn địa cung này là phim trường để quay phim? Đây chính là suy nghĩ chung trong đầu chúng tôi lúc này. Nếu thực sự là như thế thì việc những ngọn nến vẫn cháy và địa cung này sạch sẽ như vậy chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Tôn Kim Nguyên không tìm được lều bều mấy tiếng, nói là không biết gã đạo diễn nào lại khôn kiếp như vậy, chọn quay phim ở đâu không chọn, lại chọn một ngôi mộ, như thế chẳng phải đã làm hỏng việc lớn của bọn tôi ư?

Tôi thì nói nhà nước đã cho phép đoàn làm phim vào đây quay phim, vậy tức là mọi thứ trong này đều chỉ là đồ phông chế mà thôi, chức thực ra không có chút giá trị nào, và điều này cũng chứng minh rằng chúng tôi không có số phát tài, chi bằng hãy quay trở về theo đường cũ, kéo đã không phát tài được lại còn bị người ta phát hiện ra, như thế thì không hay chút nào. Hơn nữa trên đời đâu phải chỉ nơi này mới có mộ cổ, chờ đến ngày sau, chúng ta cùng đi tìm một ngôi mộ khác là được rồi.

Tôn Kim Nguyên thờ dài một tiếng, nói con vịt đã luộc chín rồi mà con bay đi mất, nhưng việc đã tới nước này thì đành làm vậy thôi. Trông cậu lúc này có vẻ thất vọng, não nề tới tột cùng. Thế rồi, ba người chúng tôi xoay người chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này, Vương Tiên Dao đang đi đầu tiên đột nhiên kêu “a” lên một tiếng rất to, sau đó ngồi xổm xuống đất, hai tay ôm đầu gối chân phải, nói: “Không biết vừa có thứ gì đốt vào đầu gối tớ một cái, đau quá!”

Trên thế giới có rất nhiều loại động vật có thể đốt người, chẳng hạn như bò cạp hay ong đất, mà các giống này đa phần đều có độc. Nhưng trên đường tới

đây, chúng tôi đâu có gặp phải thứ gì như vậy. Khi tôi đang thềm ngạc nhiên, Tôn Kim Nguyên ở phía sau chợt hậm hực oán trách: “Dù cậu có bị thứ gì đốt thì bây giờ cũng không phải lúc kêu đau như thế! Trong địa cung đang có bao nhiêu người, cậu kêu toáng kên như vậy, lẽ nào không sợ bị người ta phát hiện ra ư?”

“Ai đó?” Một tiếng quát lớn đột ngột vang lên phía sau lưng chúng tôi.

Tôi thềm than hồng bết, đúng là chuyện tốt thì không linh còn chuyện xấu thì linh nghiệm quá đáng, cái mồm quạ đen của Tôn Kim Nguyên không ngờ lại nói đúng. Chúng tôi thực sự đã bị người ta phát hiện. Lúc này, tôi không kịp nghĩ nhiều, chỉ biết dựa theo bản năng đỡ Vương Tiên Dao dậy, sau đó chạy như bay về phía trước.

Nhưng Vương Tiên Dao bị thương không nhẹ, lúc này chủ yếu là do tôi kéo cô nàng chạy phía trước nên tốc độ chậm hơn rất nhiều. Tôn Kim Nguyên chạy rất nhanh nhưng lại bị tôi và Vương Tiên Dao chặn trước mặt, thành ra không làm sao được. Cậu ta nôn nóng hò hét không ngừng, bảo chúng tôi hãy cố chạy nhanh một chút.

Tôn Kim Nguyên vừa dứt lời, từ phía sau lưng tôi đã vọng tới mấy tiếng xé gió, kể đến là tiếng kêu thảm của Tôn Kim Nguyên: “Tớ nói này Vân Sơn, bọn cậu không thể chạy nhanh hơn chút nữa hay sao hả? Mông đít của tớ đã bị cái gã sau lưng quát cho sắp nở hoa đến nơi rồi đây này, không ngờ thời buổi này, người ta quay phim lại đi dùng đồ thật.”

Tôi cũng muốn nhanh lắm chứ, nhưng quả thực là lực bất tòng tâm, vì có một người bệnh đang cần tôi dìu đỡ đây này. Không lâu sau, tôi cảm thấy thân thể Vương Tiên Dao càng lúc càng mềm đi, cuối cùng gần như dựa hẳn vào người tôi, ngoảnh đầu sang nhìn thì thấy hai mắt cô nàng gần như chẳng mở ra được nữa, hình như sắp ngủ đến nơi. Tôi vội vàng khoác tay cô nàng qua vai mình, đỡ cô nàng đi về phía trước.

Tình trạng của Vương Tiên Dao đối với chúng tôi chẳng khác nào gặp sương giá giữa trời tuyết lạnh, lúc này, tốc độ của chúng tôi đã chậm lại càng chậm hơn. Tôi còn chưa kịp nói cho Tôn Kim Nguyên biết tình hình thì chợt cảm thấy cổ mình tắc nghẹn, hóa ra đã bị một chiếc roi da quấn chặt lấy. Sau đó, một luồng sức mạnh ghê gớm kéo tôi về phía sau, tôi và Vương Tiên Dao lập tức ngã dập lưng xuống đất, đầu óc choáng váng.

Tôi vừa mới há miệng mắng lớn được một tiếng thì thân thể đã bị mấy bàn tay đè chặt xuống. Tôi ra sức phản kháng nhưng lại chẳng hề có hiệu quả, vì chỉ sau nháy mắt, phía bên kia đã có thêm bốn, năm gã to lớn, tráng kiện chạy tới, tôi lập tức bị giữ chặt không thể cựa quậy.

Mấy phút sau, tôi và Vương Tiên Dao đều bị người ta dùng dây thừng trói quặt hai tay ra sau lưng, cứ thế kéo vào trong địa cung. Đúng lúc này Vương Tiên Dao chợt rên lên một tiếng về hết sức đau đớn, sau đó gục hẳn xuống đất,

nhìn bộ dạng hít thở hết sức khó khăn kia có thể thấy cô nàng đang cực kỳ khổ sở.

Vì có ánh nến sáng rõ rọi vào nên lúc này tôi mới nhìn rõ trên mặt Vương Tiên Dao xuất hiện rất nhiều đường chỉ màu đen, tuy màu sắc rất nhạt nhưng đây rõ ràng là dấu hiệu điển hình của việc trúng độc. Tôi không tìm được thềm lo lắng cho Vương Tiên Dao, tự nhủ thứ vừa đốt cô nàng nhất định là có mang chất độc cực kỳ ghê gớm, nếu không được đưa đến bệnh viện kịp thời, chỉ e cô nàng sẽ không cầm cự được thêm bao lâu nữa.

Nhìn tôi và Vương Tiên Dao bị lôi vào trong địa cung, Tôn Kim Nguyên vốn bị đưa vào trước chúng tôi cất lời trêu chọc: “Úi chà, đúng là chán quá, uổng công tớ tranh thủ thời gian giúp hai người các cậu. Bây giờ thì hay rồi, toàn quân bị tóm sống hết, chẳng sót một ai cả.”

Trên mặt và trên ngực Tôn Kim Nguyên đều có vết thương do bị roi da đánh, bộ dạng cũng tả tơi nhếch nhác, vậy mà không ngờ cậu ta vẫn có tâm trạng để đùa cợt như thế.

Chính vào lúc này, một đoàn người ăn mặc theo lối binh sĩ cổ đại đi ra từ phía bên trong cánh cửa đá, tất thấy bọn họ đều đeo đao bên hông, mặt mày hờ hững không có một chút biểu cảm, giống hệt những người vừa rồi.

Đứng ở chính giữa bọn họ có một người rất đặc biệt. Người này tuổi chừng bốn chục, đầu đội mũ vuông, mặt góc cạnh như được tạc bằng dao vậy, vừa nhìn đã biết không phải người tốt. Hắn ta ăn mặc rất xa hoa, quý phái, trong tay còn cầm một thứ gì đó như lệnh bài, tôi nhủ thậm chí lẽ tay này diễn vai một vị quan lớn.

Sau khi đi tới trước mặt chúng tôi, người có bộ dạng như một viên quan lớn đó chăm chú quan sát ba người chúng tôi một lát, vừa nhìn vừa không ngừng gật đầu, tỏ ra cực kỳ hài lòng. Sau đó, hắn cười “khà khà” quái dị, âm thanh lạnh lẽo khiến người ta cảm thấy toàn thân đều không thoải mái.

Lúc này Tôn Kim Nguyên ở bên cạnh tôi không nhịn nổi nữa, bèn quay sang phía gã đó hậm hực cất tiếng hét to: “Tôi nói này đồng chí, ông đã cười đủ chưa vậy hả? Ông chính là đạo diễn phải không? Diễn viên của các ông là như thế nào vậy, ông xem họ đánh tôi thành cái bộ dạng gì rồi đây này? Ba người chúng tôi chẳng qua chỉ tò mò về ngôi mộ cổ này mà thôi, nên mới tới đây xem một chút, bọn ông đâu phải là công an, dựa vào cái gì mà dám bắt trói với lại đánh đập chúng tôi như thế. Cảnh thận tôi kiện bọn ông ra tòa đấy!”

Gã quan lớn đó không thèm đáp lời Tôn Kim Nguyên, sau khi lạnh lùng nhìn lướt qua ba người chúng tôi một lượt bèn giơ cao tấm lệnh bài trong tay lên, quay lại nhìn mấy gã binh sĩ sau lưng, lớn tiếng quát bảo: “Lương Vương lệnh ở đây, các người mau mau nghe lệnh.”

“Rõ!” Mấy gã binh sĩ kia lập tức cung kính đáp lời.

“Áp giải ba người này vào trong địa lao rồi trông coi cẩn thận cho ta, sau này, bọn chúng sẽ là nô lệ.” Dứt lời, hắn ta bèn xoay người rời đi luôn, chẳng thèm ngoảnh đầu lại lấy một lần.

Mấy gã binh sĩ đó sau khi nhận lệnh liền lập tức hành động. Tôn Kim Nguyên dường như ý thức được sự lạ thường, bèn lớn tiếng hò hét: “Sao thế này? Mẹ kiếp! Mau nói rõ ràng đi, các anh rốt cuộc là loại người gì vậy hả? Chỗ chúng tôi còn có người bị thương nữa đây!”

Thấy tình hình có vẻ không đúng lắm, tôi cũng hò hét theo Tôn Kim Nguyên. Nhưng bất kể tôi và Tôn Kim Nguyên làm loạn như thế nào thì gã có bộ dạng như một viên quan lớn kia cũng không chịu ngoảnh đầu lại nhìn chúng tôi lấy một lần. Ngay cả đám binh sĩ kia cũng thế, mặc kệ cho chúng tôi hô to gọi nhỏ, bọn họ cứ làm như thể không nghe thấy, ra sức lôi chúng tôi về phía cánh cửa đá kia, trên mặt không có lấy một tia biểu cảm, từ đầu chí cuối luôn giữ nguyên một vẻ lạnh lùng, hờ hững.

Tôi không biết tại sao những người này lại kỳ quái như vậy, có điều bây giờ, tôi có thể xác định được rằng bọn họ tuyệt đối không phải đoàn làm phim gì cả, cũng không phải là cảnh sát, vậy rốt cuộc bọn họ có thân phận thế nào đây?

Trên đường đi, tôi và Tôn Kim Nguyên không ngừng hỏi han đám binh sĩ đó về vấn đề này, hy vọng có thể nhận được đáp án. Vậy nhưng đối phương không trả lời câu hỏi của chúng tôi, thậm chí còn chẳng buồn nhìn chúng tôi lấy một lần. Tôi có thể cảm nhận được, trong mắt bọn họ, chúng tôi chẳng khác gì không khí.

Đến trước cánh cửa đá, Tôn Kim Nguyên đột nhiên nhìn chăm chăm vào hai chữ cổ bên trên đó. Cậu ta tỏ ra vô cùng kinh ngạc, rồi lại ngoảnh đầu nhìn về phía đường hầm mà chúng tôi đã đi qua để tới được địa cung này. Nhìn bộ dạng của cậu ta lúc này thì hình như vừa mới phát hiện ra điều gì từ hai chữ cổ trên cánh cửa đá.

Phía sau cánh cửa đá là một dãy cầu thang đá chạy dài xuống dưới, sau khi đi được chừng hai mươi mét, trước mặt chúng tôi xuất hiện một chỗ rẽ. Đi qua chỗ rẽ, chúng tôi tới một gian phòng đá khổng lồ, song khác với vừa rồi, nơi này được những hàng rào sắt chia ra thành bốn phòng giam, bên trong vô cùng ẩm ướt, thỉnh thoảng lại có một thứ mùi hôi thối nồng nặc bay vào mũi chúng tôi.

Một gã binh sĩ rút từ bên hông ra một chiếc chìa khóa, đi tới phòng giam ở phía trong cùng, mở cửa ra, sau đó mấy gã binh sĩ còn lại liền đưa ba người chúng tôi tới đó, lần lượt đẩy từng người vào trong.

Chúng tôi còn muốn nói thêm mấy lời nữa, nhưng “rầm” một tiếng, cửa phòng giam đã bị đóng lại, mấy gã binh sĩ kia thì lập tức xoay người rời đi, chẳng chịu ở lại thêm một giây nào nữa.

Vì trong phòng giam này chỉ thấp mấy ngọn đèn dầu nên có vẻ âm u. Đã thế, không khí ở đây còn ẩm thấp, trên mặt đất đọng rất nhiều nước, lại kết hợp với

thứ mùi hôi thối khó ngửi kia nữa thật khiến người ta không cách nào chịu đựng được.

Chương 24

Bí Mật Ẩn Sau Những Xác Chết Biết Đi

Lúc này, lòng tôi rối như tơ vò, không thể bình lặng trở lại được. Chuyện vừa rồi đến quá đột ngột làm tôi bất giác có suy nghĩ rằng tất cả những điều này kỳ thực chỉ là một giấc mơ, sau khi tỉnh dậy, chưa biết chừng tôi lại thấy mình đang nằm ngủ trên sô pha trong nhà.

Thấy tôi suốt một hồi lâu chẳng nói năng gì, Tôn Kim Nguyên không kìm được lên tiếng trước: “Vân Sơn, sao tự dung cậu lại ngây ra thế? Chúng ta phải mau chóng nghĩ cách thoát thân đi thôi.”

Dứt lời, cậu ta liền hát hàm về phía Vương Tiên Dao đang nằm bên cạnh, nói tiếp: “Cứ tiếp tục thế này, chỉ e Tiên Dao sẽ chẳng cảm cự thêm được bao lâu nữa.”

Tôi không đáp lời Tôn Kim Nguyên, chỉ lẩm bẩm nói một mình rằng đây chỉ là một giấc mơ, không phải thật, cho nên không cần phải lo lắng, chờ sau khi tỉnh lại thì mọi chuyện sẽ kết thúc thôi. Nhưng tôi càng nghĩ như vậy thì lại càng cảm thấy có gì đó không đúng, bởi vì lúc này, Tôn Kim Nguyên đang tò mò nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt ấy của cậu ta mới chân thật biết bao, mà Vương Tiên Dao ở bên cạnh thì có vẻ vô cùng yếu ớt, tôi có thể cảm nhận rõ ràng rằng trái tim mình đang đau đốn, đau đốn vì lo lắng cho Vương Tiên Dao.

Tôi vẫn chưa nguôi hy vọng, bèn dẫn lòng lại, cắn mạnh một cái vào bờ môi đã nứt nẻ. Một cơn đau thấu tâm can lập tức truyền khắp người tôi, một dòng máu đỏ tươi từ từ chảy xuống qua khóe miệng, những điều này đều chứng tỏ rằng tôi bây giờ không nằm mơ, tất cả mọi chuyện đang xảy ra đều hoàn toàn chân thật.

Hành động này của tôi khiến Tôn Kim Nguyên vô cùng sợ hãi, cậu ta nôn nóng đi tới trước mặt tôi, nhưng vì hai tay bị trói quặt ra sau lưng nên chỉ có thể dùng vai thúc nhẹ vào người tôi một cái, nói: “Vân Sơn, cậu làm sao vậy? Phải cố gắng giữ bình tĩnh đấy!”

Tôn Kim Nguyên quả không then là một tay lão luyện từng nhiều lần đi lật đầu, thường xuyên phải đối mặt với cái chết, đã rơi vào tình cảnh này rồi nhưng vẫn tỏ ra vô cùng bình tĩnh. Tôi thất thanh nói với cậu ta: “Kim Nguyên, cậu nói cho tớ biết đi, chuyện này rốt cuộc là sao vậy? Những kẻ đã nhốt chúng ta vào đây là loại người gì vậy chứ?”

Tôi nói dồn dập, dáng vẻ vô cùng căng thẳng. Tôn Kim Nguyên ra hiệu bảo tôi chớ nên hoang mang, sau khi suy nghĩ một lát liền từ tốn nói: “Vân Sơn, cậu

có tin vào chuyện xuyên việt⁽¹⁾ không? Tôi có cảm giác những người ăn mặc theo lối cổ đại đó rất có thể là người cổ đại thật sự, chưa biết chừng ngay từ khoảnh khắc bước chân vào ngôi mộ cổ này, chúng ta đã xuyên việt rồi.”

Những lời này của Tôn Kim Nguyên giống như một chậu nước lạnh giội thẳng xuống đầu tôi, nỗi sợ hãi sau nháy mắt đã nhấn chìm tâm trí tôi. Xuyên việt? Sao có thể như vậy được chứ? Đó là chuyện chỉ có trong phim ảnh thôi, nói một cách khoa học thì điều đó không thể nào xảy ra được. Vậy nhưng những người mà chúng tôi vừa nhìn thấy kia đều ăn mặc theo lối cổ đại, hơn nữa lời nói cũng toát ra một vẻ hết sức dị thường, nếu chúng tôi không xuyên việt, vậy thì những chuyện này phải giải thích như thế nào đây?

Ban đầu, ba chúng tôi đều cho rằng đã gặp một đoàn làm phim, nhưng đến lúc này, sự việc hiển nhiên đã vượt qua khỏi quỹ đạo suy nghĩ thông thường. Đám binh sĩ kia, các nô lệ, kia, còn có gã có bộ dạng như một vị quan lớn kia nữa, hành vi của bọn họ không hề giống như đang diễn kịch, ngoài ra, roi da mà bọn họ sử dụng là loại roi gân bò thực sự chứ không phải chỉ là đạo cụ để làm phim.

Tất cả những việc này không thể giải thích bằng lẽ thường được, trong đầu tôi không ngừng vang lên những tiếng ong ong, lẽ nào sự thật đúng như lời Tôn Kim Nguyên nói, ba chúng tôi đã xuyên việt rồi ư? Vậy liệu chúng tôi còn có thể trở về thế giới cũ của mình được không? Những vấn đề này cứ lảng vảng trong đầu tôi mãi, khiến tôi càng lúc càng lo lắng.

Tôn Kim Nguyên thấy hơi thở của tôi trở nên dồn dập, bèn vội vàng an ủi: “Vân Sơn, cậu đừng kích động, tạm thời không cần biết có phải chúng ta đã xuyên việt hay không, điều quan trọng nhất bây giờ là phải cởi được dây thừng ra rồi rời khỏi nơi này đã, nếu không e là Tiên Dao sẽ nguy mất.”

Tôi suy nghĩ một lát thấy cũng phải, bây giờ có suy đoán vu vơ nào có ích gì, cho dù biết được chân tướng thì có sao chứ? Rốt cuộc vẫn phải ở trong ngôi mộ cổ tối tăm, u ám này mà thôi. Tôi thở ra một hơi thật dài, cố gắng làm lòng mình bình lặng trở lại, sau đó nói với Tôn Kim Nguyên: “Bây giờ, cả ba chúng ta đều bị trói quặt tay ra phía sau, phải làm sao để thoát thân được đây?”

Tôn Kim Nguyên bình thản nói: “Chuyện này có khó khăn gì sao, hai người chúng ta tựa lưng vào nhau rồi giúp đối phương cởi dây trói ra là được rồi.”

Đúng thế, cách đơn giản thế này mà tôi lại không nghĩ ra, xem ra nhược điểm của tôi vẫn không hề thay đổi, cứ gặp chuyện lớn là tâm trạng lại xao động, khó mà bình tâm suy xét vấn đề một cách kỹ lưỡng được. Nhưng cũng còn may, ba chúng tôi lúc này bị nhốt chung một chỗ, nếu bị nhốt riêng ở ba nơi khác nhau thì đúng là hỏng bét.

Nơi cửa ra vào của địa lao có hai gã binh sĩ đứng gác, cả hai gã đều đứng ưỡn lưng thẳng tắp, mặt mày hờ hững, lạnh lùng, cặp mắt chưa từng nháy lấy

một cái. Tôi và Tôn Kim Nguyên đều không dám gây ra tiếng động quá lớn, dù hai gã binh sĩ ấy đang cách chúng tôi hai mươi mấy mét.

Tôn Kim Nguyên từ từ xoay người lại, sau đó hai chúng tôi cố ý làm ra vẻ rất mệt mỏi, cùng ngồi bệt xuống đất. Tôn Kim Nguyên ra hiệu bảo tôi hãy trông chừng hai gã binh sĩ ở cửa kia, đừng để bọn họ phát hiện ra sự lạ thường, sau đó lẳng lặng dịch mõng tiến về phía tôi từng chút, từng chút một. Tôi khẽ gật đầu, mắt nhìn chăm chăm vào hai gã binh sĩ đang đứng im không động đậy kia, trong lòng thầm hy vọng bọn họ đừng đột ngột quay đầu sang rồi phát hiện ra hành vi của hai chúng tôi.

Loại dây thừng được dùng để trói tay chúng tôi là thừng gai, to ngang cỡ chiếc đũa, tuy bị thắt nút chết nhưng muốn tìm được đầu dây cũng không phải chuyện khó khăn. Sau một hồi cố gắng cựa quậy hai tay, sợi dây thừng trên tay tôi rốt cuộc đã lỏng ra một chút, tôi thầm mừng rỡ, cố gắng tách hai tay ra làm cho khoảng trống trên dây thừng càng lúc càng rộng thêm.

Tôn Kim Nguyên dùng đầu ngón tay kéo mạnh mấy cái, sợi dây thừng trên tay tôi rốt cuộc đã được cởi ra.

Tôi thu hai bàn tay về, nắm chặt mấy lần, vận động các khớp xương, sau khi cơn tê nhúc đã qua liền lẳng lặng giúp Tôn Kim Nguyên cởi dây trói. Chờ đến khi hoàn thành những việc này, hai chúng tôi đã đầm đìa mồ hôi.

Tôi thở phào một hơi, vẫn giữ nguyên tư thế quay lưng về phía Tôn Kim Nguyên, nhỏ giọng hỏi: “Đã cởi được dây trói rồi, bước tiếp theo chúng ta phải làm gì đây?”

Suy nghĩ một lát, Tôn Kim Nguyên cũng cảm thấy rất đau đầu, liền nói bằng giọng lo lắng: “Bây giờ, điều quan trọng nhất vẫn là Tiên Dao đã trúng kịch độc, không biết có thể kiên trì được tới bao giờ, thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa.”

Tôi ngoảnh đầu lại nhìn Vương Tiên Dao, thấy cô nàng đang nằm lặng lẽ ở một góc, những sợi chỉ đen trên mặt càng lúc càng đậm, tuy đã hôn mê bất tỉnh nhưng bộ dạng đau đớn tột cùng kia vẫn không hề thay đổi.

Khi ngoảnh đầu lại, tâm trạng tôi vô cùng nặng nề. Tôn Kim Nguyên dường như cũng bị ảnh hưởng bởi tôi, ngồi đó thờ dài không ngớt. Chắc hẳn lúc này, cậu ta đang thầm hận bản thân mình, rằng không nên đưa hai người bọn tôi tới đây.

Vương Tiên Dao đã hôn mê bất tỉnh, đây là việc hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của chúng tôi, mà với quan hệ của ba chúng tôi thì dường như không có chuyện vứt bỏ một người nào đó lại, cho nên nếu tôi và Tôn Kim Nguyên muốn bỏ trốn thì phải cố theo cả Vương Tiên Dao mới được, hơn nữa, tốc độ của chúng tôi phải thật nhanh, bằng không, Vương Tiên Dao rất có thể còn chưa ra khỏi ngôi mộ cổ này thì đã mất mạng.

Tôi vốn là một người khá cực đoan, đối phương đã không cho chúng tôi con đường sống, vậy thì chúng tôi đành liều mạng với bọn họ mà thôi.

Tôi cười nhạt, nói: “Đại Tôn Tử, đừng có thờ dài nữa, đợi lát nữa, tớ sẽ cố gắng thu hút sự chú ý của hai gã lính gác kia, sau đó chờ bọn họ tới gần phòng giam thì chúng ta sẽ dùng dao găm đâm thẳng vào chỗ hiểm trên người bọn họ, tốc độ nhất định phải nhanh, vị trí đâm cũng phải thật chuẩn, bằng không, nhất định sẽ làm kinh động tới những người khác ở bên ngoài.”

Tôn Kim Nguyên không ngờ một người vốn nhát gan như tôi mà lại có thể nói ra những lời táo tợn như thế nên hơi sững ra vẻ ngạc nhiên, có điều cậu ta cũng không do dự quá lâu, ngay sau đó đã cười lạnh, nói: “Xem ra chỉ có thể làm như vậy mà thôi, bằng không, Tiên Dao sẽ khó mà giữ được tính mạng.”

Hai chúng tôi hành động cực kỳ mau lẹ, lập tức lấy chiếc ba lô leo núi sau lưng xuống, bởi vì trong đó có thứ vũ khí có thể cứu mạng chúng tôi - dao găm quân dụng. May mà vừa rồi đối phương không tịch thu ba lô của chúng tôi, bằng không, cơ hội để chúng tôi trốn thoát khỏi địa lao này sẽ nhỏ hơn rất nhiều.

Tôi không dám do dự chút nào, vì hành động của chúng tôi lần này quá mạo hiểm, do đó nhất định phải thừa dịp đối phương còn chưa phát hiện mà chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ.

Sau khi lấy con dao găm quân dụng ra, tôi ngoảnh đầu lại nhìn, thấy Tôn Kim Nguyên sớm đã chuẩn bị xong xuôi. Cậu ta mỉm cười và nháy mắt với tôi một cái, ý bảo có thể bắt đầu hành động được rồi.

Tôi chậm rãi khom người xuống, tựa như con báo chuẩn bị sẵn mồi, cặp mắt nhìn chăm chú vào hai gã binh sĩ đứng canh ở cửa địa lao, muốn xem bọn họ sẽ có phản ứng như thế nào. Có điều đối phương từ đầu chí cuối chỉ nhìn về phía trước, không hề để ý tới bọn tôi. Tranh thủ cơ hội này, Tôn Kim Nguyên đã mau chóng cởi dây trói cho Vương Tiên Dao, sau đó đi tới sau lưng tôi.

Tuy dây trói trên cổ tay đều đã được cởi ra nhưng chúng tôi vẫn chấp hai tay sau lưng hòng đánh lừa kẻ địch, định lát nữa sẽ khiến cho đối phương phải bất ngờ. Thấy tất cả đều đã được chuẩn bị sẵn sàng, tôi bước từng bước tới bên cạnh cửa phòng giam, sau đó hướng về phía hai gã binh sĩ ở phía bên phải kia, cất tiếng hô lớn: “Ói giời ơi, tôi sắp đói đến chết rồi, hai anh lính ơi, các anh có thể lấy chút gì cho chúng tôi ăn được không?”

Trình độ diễn kịch của tôi vốn chẳng khá khẩm gì, khi hô những lời này, chiếc lưỡi không kìm được hơi co giật, ngay đến bản thân tôi cũng cảm thấy kỳ cục, bàn tay phải đang cầm con dao găm quân dụng, để sau lưng thì cứ thế run lên bần bật. Tôi thầm nghĩ, nếu lát nữa đối phương qua đây, tôi và Tôn Kim Nguyên sẽ phải mỗi người xử lý một tên, mà tôi thì chưa từng nghĩ rằng có một ngày mình sẽ phải giết người, do đó, sự căng thẳng trong lòng đã dâng cao tới cực điểm.

Tôn Kim Nguyên dường như nhìn ra được tâm trạng của tôi, liền hô to lên theo để phụ họa. Tôi biết cậu ta làm như vậy là để giúp tôi có thêm can đảm. Khi hô lên những lời này, cặp mắt của tôi vẫn luôn quan sát hai gã binh sĩ kia, vậy nhưng rất lạ, giống hệt trước đó, bất kể chúng tôi hô to đến cỡ nào, hô thê thảm ra sao, đối phương vẫn chẳng hề có phản ứng, thậm chí còn chẳng thèm đưa mắt nhìn qua phía chúng tôi lấy một lần.

Tôi bất giác có chút buồn bực, nhủ thầm hai gã kia rốt cuộc bị làm sao vậy? Ông đây phải cố sức hô to gọi nhỏ, đến mức cổ họng sắp vỡ ra rồi, thế mà chúng mày lại chẳng thèm để ý tới, chuyện này quả thực không bình thường chút nào! Ít nhất thì chúng mày cũng phải qua đây hỏi thăm xem có chuyện gì mới đúng chứ?

Tôn Kim Nguyên cũng cảm thấy rất lạ, phát hiện chiêu này không linh, bèn thôi không hò hét nữa. Cậu ta nhìn chằm chằm vào hai gã binh sĩ ở cửa địa lao, sau khi trầm ngâm suy nghĩ một lát bèn hạ quyết tâm, bắt đầu lao người vào hàng rào sắt, những tiếng “loảng xoảng, loảng xoảng” lập tức vang lên không ngừng. Sau khi cố gắng được một lúc, Tôn Kim Nguyên cảm thấy mỏi mệt, liền dừng lại, vừa thở dốc vừa cất tiếng cười vang ầm ĩ.

Tôi không biết Tôn Kim Nguyên đang cười cái gì, nhủ thầm lẽ nào con biển cổ vừa rồi đã khiến một người xưa nay luôn tỉnh táo như cậu ta phát điên rồi ư? Mà tôi lại càng thấy khó hiểu hơn về hai gã binh sĩ kia, có người đang muốn phá hàng rào sắt mà tại sao bọn họ lại không qua xem xét tình hình chứ? Chẳng lẽ bọn họ tin chắc rằng dùng sức người thì không thể phá hỏng hàng rào sắt đó, cho nên mới không thèm qua đây?

Kế hoạch của chúng tôi vốn là dụ đối phương qua đây rồi nhanh tay giết chết, sau đó lục lấy chìa khóa mở cửa phòng giam từ trên người bọn họ, nếu không làm được điều này, chúng tôi chẳng khác nào đã bị tuyên án tử hình.

Vậy nên tôi không cam tâm, lại một lần nữa hét hò ầm ĩ, còn dùng chân đá vào hàng rào sắt và lớn tiếng chửi mắng cha mẹ đối phương, thế mà vẫn chẳng có tác dụng. Hai gã binh sĩ kia giống hệt hai bức tượng, từ đầu chí cuối luôn giữ nguyên dáng đứng và vẻ mặt đó, khiến người ta không biết nên làm sao cho phải. Tôi dần dần bình tĩnh lại, không tiếp tục làm những việc vô ích nữa.

Tôn Kim Nguyên đi tới bên cạnh tôi, ghé đến bên tai tôi nhỏ giọng hỏi: “Vân Sơn, cậu phát hiện ra chưa, hai gã binh sĩ kia dường như có chỗ cổ quái thì phải?”

Nghe Tôn Kim Nguyên hỏi như vậy, trái tim tôi giật thót một cái, hỏi ngược lại: “Chỗ nào cổ quái cơ?”

“Hai gã binh sĩ đó hình như không phải con người.” Tôn Kim Nguyên khẽ lắc đầu, trên mặt lộ rõ vẻ nặng nề vô hạn.

Trước đó, ba người chúng tôi từng gặp rất nhiều chuyện cổ quái, vậy nên dù có đối mặt với một số chuyện lạ tôi cũng có thể coi như thường, vậy nhưng lúc

này, nghe Tôn Kim Nguyên nói hai gã binh sĩ kia không phải là người, tôi vẫn không tìm được cảm thấy toàn thân giá lạnh. Hai gã binh sĩ kia rõ ràng đều là người, vậy mà Tôn Kim Nguyên lại nói là không phải, nếu bọn họ thực sự không phải là người, vậy lẽ nào chúng tôi cũng như vậy ư?

Tôn Kim Nguyên thấy tôi còn chưa hiểu ý cậu ta, bèn giải thích: “Cậu hãy nghe tớ nói trước đã. Ngay từ lúc mới nhìn thấy những người trong địa cung, tớ đã cảm thấy có cái gì đó không đúng lắm rồi, nhưng vấn đề rốt cuộc nằm ở đâu thì tớ nhất thời không thể nói rõ được. Mãi tới vừa rồi, khi tớ lao người vào hàng rào sắt mà hai gã binh sĩ kia vẫn không có phản ứng gì, tớ mới coi như đại khái hiểu ra một số chuyện. Bây giờ, tớ hoàn toàn có thể khẳng định, ngoại trừ kẻ cầm lệnh bài trong tay, đám còn lại, bất kể là binh sĩ hay nô lệ và đốc công, tất cả có tới tám, chín phân mười không phải là người.”

“Ý cậu là trong số những người chúng ta nhìn thấy vừa rồi, chỉ có kẻ tay cầm lệnh bài trông như quan lớn kia là người, còn những người khác thì đều không phải là người ư?” Khi mới nhìn thấy những con người đó, tôi cũng từng có cảm giác giống như Tôn Kim Nguyên vậy, vì bọn họ từ đầu chí cuối luôn toát ra một vẻ cổ quái khó mà miêu tả được bằng lời, có điều tôi thực sự chưa bao giờ nghĩ bọn họ không phải là người.

Tôn Kim Nguyên điềm nhiên lấy từ trong túi áo ra một bao thuốc, đưa cho tôi một điều, nói: “Hãy hút một điều trước đi, rồi tớ sẽ nói cho cậu nghe một bí mật.”

Tôi thấy cậu ta càng lúc càng tỏ ra đặc ý, chừng như sắp quên mất mình đang ở đâu rồi, bèn vội vàng nói: “Cậu không muốn sống nữa hay sao mà lại đi hút thuốc ở chỗ này? Lẽ nào cậu quên hai tay chúng ta đang bị trói ra sau lưng ư? Làm thế này thì lộ liễu quá đấy!”

Tôn Kim Nguyên thấy tôi tỏ vẻ căng thẳng như vậy thì tỏ ra rất buồn cười, trên mặt lộ ra những tia vui vẻ chẳng cần che giấu. Cậu ta ung dung đưa mắt nhìn về phía hai gã binh sĩ đang đứng im không động đậy bên ngoài, cười khẩy, nói: “Nói cho cậu biết nhé, kỳ thực, những người đó chỉ là xác chết biết đi mà thôi, chúng ta không cần phải sợ bọn họ.” Cậu ta nói rồi liền không để ý tới sự can ngăn của tôi, châm thuốc hút.

Tôi nhìn Tôn Kim Nguyên vẻ bán tín bán nghi, thấy cậu ta sau khi châm thuốc hút còn quay qua phía hai gã binh sĩ kia buông lời khiêu khích. Tôi biết cậu ta làm thế là để chứng minh cho tôi thấy rằng lời của cậu ta là đúng. Có điều, hai gã binh sĩ đó thực sự chẳng thèm để ý tới Tôn Kim Nguyên, còn không thèm đưa mắt nhìn qua phía chúng tôi tới một lần. Nhìn thấy cảnh này, trái tim vốn đang lơ lửng của tôi rốt cuộc đã hoàn toàn buông xuống.

Vì phải giả vờ vẫn bị trói nên tay tôi một mực để sau lưng, thời gian lâu rồi bất giác có hơi tê dại. Tôi khẽ khua tay mấy cái cho dẫn gân cốt, lập tức cảm thấy thoải mái vô cùng, sau đó lại tò mò nhìn Tôn Kim Nguyên chăm chăm, cười nói: “Mau nói đi, nói hết những điều cậu biết cho tớ nghe nào!”

Tôn Kim Nguyên ra hiệu bảo tôi ngồi xuống, sau đó cũng ngồi bệt xuống đất. Cậu ta rít một hơi thuốc, rồi bắt đầu trầm ngâm nói: “Vừa rồi, không phải tớ đã nói chuyện này có liên quan tới một bí mật sao? Sau khi tớ kể cho cậu nghe bí mật này, cậu tự khắc sẽ biết tại sao tớ lại nói những người kia chỉ là xác chết biết đi.”

Ghi chú:

1. Xuyên việt là một định nghĩa ám chỉ việc vượt thời gian và không gian để tới một thế giới mới có thể liên quan hoặc không liên quan tới thế giới hiện tại.